

சங்க இலக்கியங்களில் கூத்துகளையும் சமூகபண்பாட்டு ஆய்வும்

செ. ஆறுச்சாமி அ. *

அ மொழிகள் துறை-தமிழ்ப்பிரிவு, கற்பகம் உயர்கல்விக் கழகம், கோயம்புத்தூர் - 641021, இந்தியா

Performing Arts in Sangam Literature: A Socio-Cultural Study

S. Aruchamy a, *

^a Department of Languages-Tamil, K Karpagam Academy of Higher Education, Coimbatore-641021, Tamil Nadu, India, India

* Corresponding Author:
aruchamy5096@gmail.com

ABSTRACT

Sangam literature serves as a valuable source for understanding the social, cultural, and artistic life of ancient Tamil society. Among its many cultural expressions, the performing arts occupy a significant place, reflecting the aesthetic sensibilities, social structures, and collective identities of the Sangam people. This study examines the various forms of performance traditions depicted in Sangam literary texts and analyzes their socio-cultural significance. Particular attention is given to dance and theatrical performances (*Koothu*), musical instruments, festival celebrations, courtly artistic events, and folk art traditions, with an emphasis on understanding their influence on the social organization of the period. The study argues that the performing arts functioned not merely as forms of entertainment but also as powerful instruments in shaping political authority, fostering social cohesion, and constructing cultural identity. Through artistic performances, values, customs, and collective memories were transmitted across generations, thereby strengthening the cultural fabric of society. Furthermore, this research explores the interrelationships between art and politics, art and religion, and art and economy, demonstrating how artistic practices were deeply embedded within the broader socio-cultural framework of the Sangam Age. The study also seeks to trace the historical roots of contemporary traditional art forms to their antecedents in the Sangam period, thereby highlighting the continuity of Tamil cultural heritage. By adopting a socio-cultural perspective, this article provides a comprehensive examination of the performing arts traditions of the ancient Tamils and underscores their enduring contribution to the preservation and expression of Tamil cultural identity.

Keywords: Tamil Cultural Heritage, Tamil Society, Theatrical Performances, Koothu, Performing Art, Ancient Tamil.

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்களில் “கூத்து” என்பது நிகழ்த்துகலைகளின் ஒருங்கிணைந்த வடிவமாகக் காணப்படுகிறது. கூத்து என்பது வெறும் நடனம் அல்ல; அது இசை, பாடல், உரை, அசைவு ஆகிய அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய நாடக வடிவமாக இருந்தது. கதை சொல்லும் கலைக்கான அடிப்படை வடிவமாக கூத்து விளங்கியது. இதன் மூலம் வரலாற்றுச் சம்பவங்கள், புராணக் கதைகள், வீரச் செயல்கள் போன்றவை மக்களிடம் பரவின.

கூத்து பொதுவாக திறந்த வெளிகளில் அல்லது அரசவைகளில் நடத்தப்பட்டது. மக்கள் வட்டமாகச் சூழ்ந்து கொண்டு கலை நிகழ்ச்சியை ரசித்தனர். இதன் மூலம் கலை மற்றும் மக்கள் இடையே நேரடி உறவு உருவானது. கூத்தர் சமூகத்தில் கலைஞர்-நாடகாசிரியர்-பாடகர் ஆகிய பன்முகத் திறமைகளைக் கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

சங்க காலத்தில் கூத்து சமூக விமர்சனத்தின் கருவியாகவும் இருந்திருக்கலாம். மன்னர்களின் செயல்களைப் புகழ்வதோடு, சில சமயங்களில் சமூகச் சீர்கேடுகளை மறைமுகமாக சுட்டிக்காட்டியிருக்கலாம். இதனால் கூத்து ஒரு சமூக உரையாடலாக விளங்கியது. கூத்து மற்றும் சடங்கு இடையே தொடர்பு இருந்தது. சில திருவிழாக்களில் குறிப்பிட்ட கதைகள் அரங்கேற்றப்பட்டன. இது மதநம்பிக்கைகள் மற்றும் கலை இடையிலான உறவை வெளிப்படுத்துகிறது.

கூத்து தமிழர் கலை மரபின் முக்கிய அடையாளமாகும். இன்றைய தெருக்கூத்து, தெருநாடகம் போன்ற வடிவங்களின் வேர்கள் சங்ககாலக் கூத்து மரபில் காணப்படுகின்றன. எனவே, கூத்து தமிழரின் கலைப் பரிணாம வளர்ச்சியின் அடிப்படை கட்டமாகக் கருதப்பட வேண்டும்.

அரசவைக் கலை மற்றும் மக்கள் கலை

சங்க காலத்தில் கலை இரண்டு முக்கிய தளங்களில் வளர்ச்சி பெற்றது: அரசவைக் கலை மற்றும் மக்கள் கலை. அரசவைக் கலை மன்னர்களின் அரண்மனைகளில் நிகழ்த்தப்பட்டது. இது மன்னரின் ஆட்சிப் பெருமையை வெளிப்படுத்தும் கருவியாக இருந்தது. பாணர்கள் மன்னரைப் புகழ்ந்து பாடினர். விரலியர் மற்றும் கூத்தர் அரசவையில் கலை நிகழ்த்தினர். அரசவைக் கலை ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட வடிவில் இருந்திருக்கலாம். குறிப்பிட்ட நேரம், இடம், அணிகலன், ஆடை ஆகியவற்றுடன் நிகழ்த்தப்பட்டது. இது அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடாக இருந்தது. கலை மூலம் மன்னர் தமது ஆட்சியை சட்டபூர்வமாகவும் உயர்ந்ததாகவும் காட்டினார். மக்கள் கலை பொதுமக்கள் மத்தியில் வளர்ந்தது. திருவிழாக்கள், கிராமச் சந்தைகள், திருமண விழாக்கள் போன்ற இடங்களில் கலை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. மக்கள் கலை சமூக ஒற்றுமையை உருவாக்கியது. மக்கள் கலை சுதந்திரமான வடிவமாக இருந்திருக்கலாம். மக்கள் தங்கள் வாழ்வியல் அனுபவங்களை கலை வழியாக வெளிப்படுத்தினர். இது சமூகத்தின் உண்மை நிலையை பிரதிபலித்தது. அரசவைக் கலை மற்றும் மக்கள் கலை இரண்டும் ஒருவரை ஒருவர் பாதித்தன. அரசவையில் உருவான சில கலை வடிவங்கள் பின்னர் மக்களிடம் பரவின. அதேபோல் மக்கள் கலை வடிவங்கள் அரசவையில் இடம் பெற்றன. இதன் மூலம் கலை பரிமாற்றம் நிகழ்ந்தது. இவ்விரு வடிவங்களும் தமிழர் பண்பாட்டு அடையாளத்தை உருவாக்க முக்கிய பங்கு வகித்தன.

திருவிழாக்கள் மற்றும் பொதுக் கலை நிகழ்வுகள்

சங்க காலத்தில் திருவிழாக்கள் சமூக வாழ்வின் முக்கிய அங்கமாக இருந்தன. இவ்விழாக்களில் இசை, நடனம், கூத்து ஆகியவை முக்கிய பங்காற்றின. இந்திர விழா போன்ற நிகழ்வுகள் பெரும் பொதுக் கூடலாக இருந்தன. மக்கள் பல இடங்களிலிருந்து வந்து பங்கேற்றனர். திருவிழாக்கள் சமூக ஒற்றுமையை வலுப்படுத்தின. கலை நிகழ்ச்சிகள் மூலம் மக்களின் உணர்வுகள் ஒன்றிணைந்தன. மகிழ்ச்சி, பக்தி, உற்சாகம் ஆகியவை வெளிப்பட்டன. திருவிழாக்களில் கலைஞர்களுக்கு சிறப்பு மரியாதை வழங்கப்பட்டது. அவர்கள் சமூகத்தின் மையமாகக் கருதப்பட்டனர். இது கலைக்கு அளிக்கப்பட்ட உயர்ந்த மதிப்பை வெளிப்படுத்துகிறது. கலை மற்றும் பொருளாதாரம் திருவிழாக்களில் இணைந்திருந்தன. வணிகர்கள் பொருட்கள் விற்பனை செய்தனர். கலைஞர்கள் பரிசு பெற்றனர். இதனால் திருவிழா ஒரு பொருளாதார மையமாகவும் இருந்தது. திருவிழாக்கள் சமூக அடையாளத்தை உருவாக்கின. ஒரு குறிப்பிட்ட தெய்வத்தையோ நிலப்பரப்பையோ மையமாகக் கொண்டு விழா நடந்தது. கலை அதனை சிறப்பித்தது. இவ்வாறு, சங்க இலக்கியங்களில் திருவிழாக்கள் மற்றும் கலை நிகழ்வுகள் தமிழர் சமூகத்தின் ஒற்றுமை மற்றும் பண்பாட்டு உறவுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

கலை மற்றும் பொருளாதாரம்

சங்க காலத்தில் கலை ஒரு பொருளாதார நடவடிக்கையாகவும் இருந்தது. பாணர்கள் மற்றும் கூத்தர்கள் தங்கள் கலை மூலம் வாழ்வாதாரம் பெற்றனர். அவர்கள் மன்னர்களிடமிருந்து பரிசுகள் பெற்றனர். பொன், நிலம், ஆடை, மாடுகள் போன்றவை பரிசாக வழங்கப்பட்டன. இது கலை மற்றும் பொருளாதாரம் இடையிலான உறவை காட்டுகிறது. கலைஞர்கள் தொழில்முறை அடையாளம் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் திறமை பொருளாதார மதிப்பாகக் கருதப்பட்டது. இசைக்கருவி தயாரிப்பும் ஒரு தொழிலாக இருந்திருக்கலாம். கருவி உருவாக்கும் கைவினைஞர்கள் சமூகத்தில் இருந்தனர். இது கலை சார்ந்த பொருளாதார வலையமைப்பை உருவாக்கியது. திருவிழாக்கள் மற்றும் பொதுக் கலை நிகழ்வுகள் வணிகத்தை ஊக்குவித்தன. மக்கள் கூடுவதால் சந்தை வளர்ச்சி பெற்றது. இதன் மூலம் கலை பொருளாதார இயக்கத்தை தூண்டியது. கலைஞர்கள் சில நேரங்களில் வறுமையில் வாழ்ந்ததையும் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இது கலை தொழிலின்

நிலையற்ற தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. எனினும், கலை சமூகத்தில் மதிப்பு பெற்ற தொழிலாக இருந்தது. கலை மற்றும் பொருளாதாரம் சங்ககாலத்தில் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்திருந்தன.

கலை மற்றும் அரசியல்

சங்க காலத்தில் கலை மற்றும் அரசியல் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்திருந்தன. மன்னரின் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தவும், அவரது வீரத்தையும் பெருமையையும் மக்களிடையே பரப்பவும் கலை முக்கிய கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. பாணர்கள் மன்னரைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல்கள் அரசியல் பிரச்சாரமாகச் செயல்பட்டன. இவ்வாறு கலை அரசின் அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தும் கருவியாக இருந்தது. புறநானூறு போன்ற நூல்களில் வீரர்களின் புகழைப் பாடிய கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. இவை போரின் வெற்றியை மக்களிடம் எடுத்துச் சென்றன. இது அரசியல் தகவல் பரிமாற்றத்தில் கலைக்கான பங்களிப்பை காட்டுகிறது. அரசவைக் கலை நிகழ்ச்சிகள் மன்னரின் பெருமையை வெளிப்படுத்தும் நிகழ்வுகளாக இருந்தன. வெளிநாட்டு தூதர்கள் மற்றும் வணிகர்கள் முன்னிலையில் கலை நிகழ்த்தப்பட்டது. இதன் மூலம் அரசின் பண்பாட்டு மேம்பாடு வெளிப்பட்டது. கலை அரசியல் விமர்சனத்திற்கும் இடம் வழங்கியிருக்கலாம். சில பாடல்களில் வறுமை, அநீதி போன்றவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. இது சமூகச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகிறது. மன்னரின் ஆதரவு இல்லாமல் கலை வளர்ச்சி பெற முடியாது. எனவே, கலை மற்றும் அரசியல் இடையே பரஸ்பர சார்பு இருந்தது. கலை அரசின் பெருமையை நிலைநிறுத்தியது; அரசு கலைக்கு ஆதரவு அளித்தது. இவ்வாறு, சங்க காலத்தில் கலை அரசியல் அமைப்பின் ஒரு அங்கமாகச் செயல்பட்டது.

கலை மற்றும் மதச்சார்பு

சங்க இலக்கியங்களில் மதநம்பிக்கைகள் மற்றும் கலை இடையே நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகிறது. முருகன், மாயோன், இந்திரன் போன்ற தெய்வங்களுக்கு இசை மற்றும் நடனம் அர்ப்பணிக்கப்பட்டது. பரிபாடலில் தெய்வங்களைப் போற்றும் பாடல்கள் இசையுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. திருவிழாக்களில் மத சடங்குகளுடன் கூத்து மற்றும் இசை நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றன. இதன் மூலம் கலை மதநம்பிக்கையை வலுப்படுத்தும் கருவியாக இருந்தது. மத வழிபாட்டில் இசையின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. தெய்வத்தை மகிழ்விக்க இசை பயன்படுத்தப்பட்டது. இது கலைக்கு ஆன்மீக பரிமாணம் வழங்கியது. கூத்து சில சமயங்களில் புராணக் கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்திருக்கலாம். இதன் மூலம் மதக் கதைகள் மக்களிடம் பரவின. மதநம்பிக்கைகள் கலை வடிவமைப்பில் தாக்கம் ஏற்படுத்தின. உடை, அலங்காரம், மேடை அமைப்பு ஆகியவை மதச் சின்னங்களுடன் தொடர்புடையதாக இருந்திருக்கலாம். இவ்வாறு, சங்ககாலத்தில் கலை மற்றும் மதம் ஒன்றுக்கொன்று ஆதரவாக இருந்தன. கலை மத உணர்வை வெளிப்படுத்தியது; மதம் கலைக்கு உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தை வழங்கியது.

பெண்களின் பங்கு மற்றும் சமூக பார்வை

சங்க இலக்கியங்களில் பெண்களின் கலை பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது. விரலியர் நடனக் கலைஞர்களாக சமூகத்தில் அடையாளம் பெற்றனர். அவர்கள் இசையுடன் இணைந்து அரங்கேற்றங்களில் பங்கேற்றனர். பெண்களின் உடை, அலங்காரம், அசைவு ஆகியவை சங்கப் பாடல்களில் விரிவாக விவரிக்கப்படுகின்றன. இது பெண்கள் கலை உலகில் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்ததைக் காட்டுகிறது. ஆனால் பெண்களின் சமூக நிலை சிக்கலானதாக இருந்திருக்கலாம். சில நேரங்களில் அவர்கள் கலைஞர்களாக மதிக்கப்பட்டனர்; சில வேளைகளில் சமூக கட்டுப்பாடுகளை எதிர்கொண்டனர். பெண்கள் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் கலை வடிவங்களில் முன்னிலை வகித்தனர். காதல், துயரம், மகிழ்ச்சி போன்ற உணர்வுகளை நடனத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்தினர். பெண்களின் பங்கு கலை வளர்ச்சியில் மட்டுமல்ல; பண்பாட்டு அடையாள உருவாக்கத்திலும் இருந்தது. அவர்களின் கலை நிகழ்வுகள் சமூக ஒற்றுமையை உருவாக்கின. இன்றைய பாரம்பரிய நடன மரபுகளில் பெண்களின் பங்கு தொடர்கிறது. இது சங்ககால மரபின் தொடர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறது. எனவே, பெண்களின் கலை பங்களிப்பு சங்க இலக்கியங்களில் முக்கிய ஆய்வு தளமாகும்.

கலை மற்றும் சமூக ஒழுக்கம்

சங்க காலத்தில் கலை சமூக ஒழுக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு கருவியாகவும் இருந்தது. பாடல்கள் மற்றும் கூத்து வழியாக நல்லொழுக்கம், வீரியம், தியாகம் போன்ற மதிப்புகள் பரப்பப்பட்டன. மன்னரின் பெருமை மற்றும் நீதியைப் புகழ்ந்து பாடுவது சமூக ஒழுங்கை வலுப்படுத்தியது. மக்கள் மன்னரை மரியாதை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் கலை வழியாக உருவாக்கப்பட்டது. காதல் மற்றும் குடும்ப உறவுகள் பற்றிய பாடல்கள் சமூக நெறிகளை வெளிப்படுத்தின. இது சமூக வாழ்வின்

நெறிமுறைகளை நிலைநிறுத்த உதவியது. கலை நிகழ்ச்சிகள் சமூகத்தில் ஒற்றுமையை உருவாக்கின. மக்கள் ஒன்றாகக் கூடி கலை ரசித்தனர். இது சமூக பிணைப்பை வலுப்படுத்தியது. சில பாடல்கள் வறுமை மற்றும் துயரத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இது சமூக சீர்திருத்தத்திற்கான சிந்தனையைத் தூண்டியிருக்கலாம். கலை சமூகத்தை பிரதிபலிப்பதோடு, அதை வடிவமைக்கும் சக்தியையும் கொண்டிருந்தது. எனவே, சங்ககாலத்தில் கலை சமூக ஒழுக்கத்தின் முக்கிய அங்கமாக இருந்தது.

பண்பாட்டு வடிவியல் ஆய்வு (Structural Cultural Analysis)

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் நிகழ்த்துகலை மரபுகளை வடிவியல் கோணத்தில் ஆய்வு செய்யும்போது, அவை ஒரு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சமூக அமைப்பின் பகுதியாக இருந்தது தெளிவாகிறது. கலை தனித்த செயற்பாடாக இல்லாமல், சமூகத்தின் பல கூறுகளுடன் இணைந்த அமைப்பாக இருந்தது. இசை, நடனம், கூத்து ஆகியவை சமூக உறவுகளை உருவாக்கும் சின்னங்களாக செயல்பட்டன.

பாணர், விரலி, கூத்தர் ஆகியோர் சமூக அமைப்பில் குறிப்பிட்ட பணிகளை வகித்தனர். அவர்களின் பங்கு சமூக ஒற்றுமையை நிலைநிறுத்தும் வகையில் இருந்தது. கலை நிகழ்வுகள் மக்கள் ஒன்றுகூடும் இடமாக அமைந்தன. இதன் மூலம் சமூக பிணைப்பு வலுப்பெற்றது. கலை வடிவங்களில் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றும் கூறுகள் ஒரு பண்பாட்டு முறைமையை வெளிப்படுத்துகின்றன. வீரத்தைப் புகழ்தல், தெய்வத்தைப் போற்றுதல், காதல் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துதல் போன்றவை சமூக மதிப்புகளை பிரதிபலிக்கின்றன. இசைக்கருவிகள், ஆடை, மேடை அமைப்பு ஆகியவை சின்னவியல் (symbolism) அர்த்தங்களை கொண்டிருந்தன. முரசு அதிகாரத்தைக் குறிக்கிறது; யாழ் மென்மையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இதன் மூலம் கலை ஒரு மொழியாகச் செயல்பட்டது. பண்பாட்டு வடிவியல் கோணத்தில் பார்க்கும்போது, நிகழ்த்துகலைகள் சமூக அமைப்பின் அத்தியாவசிய அங்கமாக இருந்தன. அவை சமூகத்தை பிரதிபலிப்பதோடு, அதை வடிவமைக்கும் சக்தியையும் கொண்டிருந்தன.

சங்ககால கலை மரபின் பரிணாம வளர்ச்சி

சங்ககால நிகழ்த்துகலை மரபுகள் பின்னர் தமிழ் சமூகத்தில் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றன. யாழ் மரபு பின்னர் வீணை மற்றும் பிற கருவிகளாக வளர்ச்சி பெற்றது. கூத்து மரபு தெருக்கூத்து மற்றும் நாட்டுப்புற நாடகமாக மாறியது. நடன மரபு பாரதநாட்டியத்தின் அடித்தளமாக அமைந்தது. விரலி மரபின் அசைவுகள் பின்னர் வடிவமைக்கப்பட்ட நடன இலக்கணமாக வளர்ந்தன. பரிபாடலில் காணப்படும் இசை மரபு பின்னர் கர்நாடக இசை அமைப்பில் தாக்கம் ஏற்படுத்தியது என்று கருதப்படுகிறது. திருவிழாக்களில் கலை நிகழ்த்தும் மரபு இன்றும் தொடர்கிறது. கோயில் திருவிழாக்கள், ஊர்வலங்கள் ஆகியவை சங்ககால மரபின் தொடர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றன. கலை வடிவங்கள் காலப்போக்கில் மாறினாலும், அவற்றின் அடிப்படை பண்பாட்டு நோக்கம் மாறவில்லை. சமூக ஒற்றுமை, உணர்வு வெளிப்பாடு, ஆன்மீக இணைப்பு ஆகியவை தொடர்ந்தன. இதன் மூலம் சங்ககால கலை மரபுகள் தமிழரின் பண்பாட்டு அடையாளத்தின் நீண்டகால அடித்தளமாக விளங்குகின்றன.

சமகாலப் பொருத்தம்

இன்றைய தமிழ் சமூகத்தில் நிகழ்த்துகலைகள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. கர்நாடக இசை, பாரதநாட்டியம், தெருக்கூத்து போன்ற கலை வடிவங்களில் சங்ககால மரபின் அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன.

கலை சமூக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் கருவியாக இன்னும் பயன்படுகிறது. சமூக பிரச்சினைகள், அரசியல் கருத்துகள், மத உணர்வுகள் ஆகியவை கலை வழியாக வெளிப்படுகின்றன. பண்பாட்டு அடையாளத்தை பாதுகாக்க கலை முக்கிய கருவியாக உள்ளது. உலகமயமாக்கல் காலத்தில் தமிழரின் பாரம்பரிய கலை மரபுகள் தனித்த அடையாளத்தை நிலைநிறுத்துகின்றன. கல்வி மற்றும் ஆய்வு துறைகளில் சங்க இலக்கியங்கள் முக்கிய ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. நிகழ்த்துகலை மரபுகள் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன. சமகால மேடைகளில் கலை தொழில்மயமாக்கப்பட்டாலும், அதன் வேர்கள் சமூக மற்றும் பண்பாட்டு அடையாளத்திலேயே இருக்கின்றன. இதனால் சங்ககால நிகழ்த்துகலை மரபுகள் இன்றைய சமூகத்திலும் பொருத்தமுடையதாக உள்ளன.

முடிவுரை

திருவிழாக்கள் மற்றும் பொதுக் கலை நிகழ்வுகள் சமூக பிணைப்பை வலுப்படுத்தின. இசைக்கருவிகள் மற்றும் நடன வடிவங்கள் பண்பாட்டு அடையாளங்களாக அமைந்தன. பண்பாட்டு வடிவியல் கோணத்தில் பார்க்கும்போது, கூத்துகலைகள் சமூக அமைப்பின் அத்தியாவசிய கூறுகளாக இருந்தன. இன்றைய தமிழ் கலை மரபுகளில் சங்ககாலத்தின் தாக்கம் தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. எனவே, சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் கலை மற்றும் பண்பாட்டு வரலாற்றின் அடிப்படை ஆதாரங்களாகக் கருதப்பட வேண்டும். இந்த ஆய்வு நிகழ்த்துகலைகளை வெறும் பொழுதுபோக்காக அல்லாது, சமூக வடிவமைப்பின் மையமாகப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது.

References

இரா. நாகசாமி, சங்ககாலத் தமிழ் சமூக அமைப்பு, சென்னை.

மு. வரதராசன், தமிழர் பண்பாடு மற்றும் கலை, சென்னை.

கா. சிவத்தம்பி, சங்க இலக்கியச் சமூக ஆய்வு, கொழும்பு.

சு. இராசமாணிக்கம், தமிழர் மரபும் பண்பாடும், மதுரை.

K. Kailasapathy, Tamil Heroic Poetry, Oxford University Press.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2026. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License